

ENTERRAMENT DE MN. JOAN RUBIÓ GORCHS

Sant Martí Sescorts, 16-2-2024

1Co 15,20-24a.25-28 // Jn 6,51-58

Mn. Joan Rubió i Gorchs va començar la seva cursa humana i cristiana en aquesta parròquia de Sant Martí Sescorts. Aquí fou batejat i, amb els seus pares i germans, s'iniciava en la fe i en la pràctica cristianes. Aquí, durant la seva infància i joventut, sentí la crida a lliurar-se al Senyor en la vida sacerdotal. I, des d'aquesta parròquia, anà a servir els germans que l'obediència a l'Església li encomanà. Ell es mantingué sempre com a treballador de la vinya del Senyor amb fidelitat i generositat, malgrat tantes veus que intenten allunyar-nos d'aquestes virtuts. El nostre germà, doncs, ha fet un llarg recorregut com a servidor de Déu i del proïsme. Ara nosaltres, com recollint tota la seva existència, la presentem al Pare, celebrant la missa exequial en sufragi per la seva ànima. Certament, la tristesa ens envaeix el cor, perquè ens dol saber que ja no podem continuar caminant junts. Tenim tots ben present que els trams del camí que fèiem amb ell eren molt agradables, per la seva bona manera de fer les coses, per la confiança que feia néixer, per la seva capacitat de simplificar les qüestions, trobant sempre les paraules oportunes, amb saviesa i amb sana ironia. És aquest el testimoniatge que sempre he trobat en tots els qui amb ell heu compartit diversos trams del trajecte de la seva existència humana i sacerdotal. Sí, ell ens ha deixat, cridat a la casa del Pare, en el vuitanta-vuitè any de la seva vida i en el seixanta-cinquè de servei sacerdotal, deixant-nos el testimoniatge de bon servidor, de bon germà, de bon sacerdot.

La celebració de la missa que oferim per ell ens eixampla encara més l'horitzó de l'esperança, perquè si, com he dit, el dolor és present en el nostre ànim, també tenim la certesa de la resurrecció de Jesucrist que ens fa mirar endavant, cap al futur d'una vida eterna. Sant Pau ens ho ha dit clarament: *Tots moren, però tots viuran gràcies al Crist*. A l'Apòstol, el trobament amb el ressuscitat en el camí de Damasc li va capgirar la perspectiva de la vida. Com que Jesús, el Fill de Déu fet home com nosaltres, va morir en la creu, fou sepultat i el tercer dia ressuscità d'entre els morts, tothom qui creu en ell comparteix la seva victòria sobre el pecat i la mort. *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort*, ens ha dit Pau de Tars, i ens ho diu la mare Església, confessant-ho amb els llavis i creient-ho de cor tot el poble cristià. Aquesta és la grandesa de la nostra fe que sempre va professar el nostre germà Mn. Joan Rubió. I no solament ho duia al cor, sinó que es manifestava en les seves obres, en el que feia i en el que deixava de fer segons la fe rebuda dels seus pares i

que havia aprofundit en la seva estada en aquest món. Sí, la fe en Crist, si l'acollim en el nostre cor i ens deixem amarar per ella, fa néixer en nosaltres, des de la senzillesa i la quotidianitat, obres que manifesten que Déu és viu, que el ressuscitat camina amb nosaltres, que el regne del cel és present enmig nostre en les obres de la veritat i l'amor. No caiguem, doncs, en el parany de pensar que sigui la fe cristiana la que s'adapti a nosaltres, als nostres gustos i a les modes del moment, ans deixem que la fe en Crist, com un petit gra de mostassa, amb la llum i la força que brollen d'ella, vagi transformant la nostra existència. Tinguem al davant el testimoniatge de tantes persones que amb la senzillesa de la seva vida han manifestat la veritat de la fe en el seu cor; un d'aquests, Mn. Joan Rubió.

La vida d'un sacerdot té com a centre la celebració de la missa. De fet, som coneguts com els homes que diuen missa. I així és, perquè sabem que l'Eucaristia és per a tot cristià la font i el cim de la seva vida, i nosaltres som servidors del poble dels cristians. Quin regal més gran del Senyor que cada diumenge arreu del bisbat —i de tot el món cristià— se celebri el dia del Senyor! Quin do per als creients són els preveres que es fan presents en tot lloc per tal que no manqui la celebració de l'Eucaristia el diumenge, dia de la victòria de Crist sobre la mort! El decés d'un prevere és un bon moment per a agrair tot l'esforç, la dedicació, l'estimació, els quilòmetres, però sobretot la vocació de servei dels qui s'esmercen per tal que els germans tinguin la vida abundosa de Crist que brolla de la seva Paraula i dels seus sacraments.

Ja sabem que els mossens no són solament els qui diuen missa; la seva dedicació als germans és molt més àmplia: predicació, catequesi, visites als malalts, acompanyar les persones de moltes maneres, fer-se present en la vida social, consolar els tristos, donar consells de saviesa cristiana, pregar pel poble encomanat... Però, tot això, solament té sentit i força si en el seu dia a dia hi ha la celebració de la missa a favor del poble cristià. Celebrar l'Eucaristia és fer present enmig del món el sacrifici redemptor de Crist que salva la humanitat, o sigui el seu misteri pasqual, la seva mort i resurrecció. Això és el millor que pot fer un sacerdot, per al seu propi bé i per al bé dels germans.

L'Eucaristia és primícia de vida eterna. En l'evangelí hem escoltat com Jesús deia: *Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia... Els qui mengen aquest pa viuran per sempre.* Aquestes paraules ens omplen d'esperança en aquests moments en què acomiadem el nostre germà. Sabem que ell s'alimentà del Cos i de la Sang de Crist i que, per mitjà del seu ministeri apostòlic, moltíssimes persones també es nodriren del pa de vida eterna. Per això, sabem que la porta de la vida eterna serà oberta per a aquell

que, mentre caminava per aquest món, s'alimentà del Cos de Crist i el repartí als seus germans. Ell ens ha avançat en el camí de la Quaresma. El dimecres de Cendra entrava en la recta final de la seva malaltia per a emprendre, l'endemà, el camí de l'eternitat, de la Pasqua eterna. Nosaltres restem caminant en el temps quaresmal per a celebrar, si Déu vol, la Pasqua anual dels pelegrins per aquest món.

Vull compartir una intuïció que, al meu entendre, retrata, una vegada més, Mn. Joan Rubió. En visitar-lo dimecres passat, em vaig adonar que a la paret de la seva habitació al costat dret del seu llit hi havia una petita làmina en què apareixia un malalt, acompanyat de dos sacerdots, un d'ells amb corona de sant. A la part superior hi apareixia la Trinitat divina, amb Maria pregant en actitud d'intercessió, així com l'arcàngel sant Miquel, sant Joan Baptista, sant Pere, sant Pau i altres sants. Els dimonis del dibuix estaven en actitud de derrota i de fugida. Com a culminació d'aquesta escena, l'ànima del malalt que ascendia al cel, vers Déu. Aquesta és l'actitud profunda, penso humilment, del cor de Mn. Joan Rubió: home de fe profunda en Crist, que sap de la seva pobresa i confia en la misericòrdia de Déu i en la intercessió dels sants. Un home conscient que som pelegrins que anem a la casa del Pare, on, com ens ha dit sant Pau, *Déu serà tot en tots*. De fet, en visitar-lo el dia següent, ell estava posat de cara a aquesta làmina.

Assenyalo, acabant aquestes meves paraules, el fet que Mn. Joan Rubió i Gorchs va erigir a la Panadella l'ermita de la Mare de Déu del Bon Viatge, en els anys vuitanta del segle passat, quan transitaven tants cotxes i altres vehicles per aquell lloc. Que ara, doncs, en el moment del darrer viatge vers la pàtria del cel, el nostre germà tingui al seu costat aquella que ell va voler fer propera als qui viatjaven. Que santa Maria li sigui advocada, per tal que la misericòrdia de Déu es vessi abundantament en el seu cor i sigui purificat de tota mancança que pogués restar en el seu cor i, d'aquesta manera, pugui rebre la corona dels qui han estat servidors fidels i prudents. Així sigui.